

Rokkán fonva,
tűvel varrva,
aratáskor
nyelve a port,
sütötte meg
a kenyeret
anyánk.
Mindig tudta
hogyan, miért
kell locsolni életünk
burjánzó tövét
nap, nap után.

Mi lisztből sütöttük
neki a kalácsot,
őt mégis
sokáig hitegette,
hagyta szenvedni
a halál.